

Den tredje myte, jeg gerne vil gøre op med, er, at landmændene skulle være specielt hårdt ramt af reguleringer i Danmark. Det mener jeg simpelt hen ikke er rigtigt. Der gælder for grundejere i bysamfundene et betydeligt antal reguleringer, ja, i virkeligheden mange flere reguleringer end i forhold til landbruget.

Lad mig også henvise til de mange reguleringer, der gælder for industrivirksomheder i Danmark. Alle er de underlagt generelle reguleringer af forskellig karakter, undertiden endog af en sådan karakter, at de griber ind i den aktuelle udnyttelse – altså ikke som i forhold til jordbruget respekterer den hidtidige udnyttelse, men griber direkte ind i den aktuelle udnyttelse.

Man kan vist roligt konstatere, at disse grupper for længst har erkendt, som også flere ordførere har været inde på, at samfundet nødvendigvis må fastsætte begrænsninger i udnyttelsesmulighederne bl.a. af hensyn til miljø og natur, og det vel at mærke uden at der udløses erstatning eller kompensation.

Generelle erstatningsfri reguleringer er kun ét blandt flere midler i plan-, miljø- og naturpolitikken. Økonomiske støtteordninger er et andet middel, som er blevet et stadig vigtigere supplement. Til de generelle reguleringer i relation til arealanvendelsen findes der i dag en række støtteordninger til miljøvenlig landbrugsdrift, herunder økologisk jordbrug. Efterspørgslen har dog hidtil for mange af ordningernes vedkommende været temmelig beskedne, og der er derfor taget initiativ til at forbedre og målrette disse støtteordninger.

På skovområdet er der som bekendt også kommet flere støtteordninger til både til skovrejsning, til skovpleje og til fremme af god og flersidig skovdrift. Der er i de sidste 6-7 år gennemført et stort antal naturforvaltningsprojekter, specielt naturgenopretning udelukkende gennem frivillige aftaler med grundejerne om bl.a. opkøb, og jeg forventer og håber i hvert fald, at der vil komme endnu flere økonomiske støtteordninger til, i takt med at EU's landbrugspolitik forhåbentlig bliver stadig mere grøn.

Inden for de sidste måneder er der gennemført to vigtige analyser af dele af den arealregulerende lovgivning, som også ordførerne har været inde på. Den ene er foretaget i rapporten »Landbruget i planlægningen. Planlægningens og arealreguleringens betydning for landbruget« af en bredt sammensat arbejdsgruppe under det daværende Landbrugs- og Fiskerimi-

nisterium, der også omfattede repræsentanter for landbrugets organisationer.

Rapporten konkluderer bl.a., at landbruget i vidt omfang er undtaget fra generelle arealreguleringer, bl.a. således at der kun i begrænset omfang er tale om, at der skal søges om tilladelse eller om dispensation til landbrugsbyggeri og ændrede driftsformer m.m. Med indførelsen af regler om husdyrhold og arealkrav for landbrugsejendomme er der dog foretaget en skærpet regulering af forholdet mellem den animalske produktion og produktionsgrundlaget på den enkelte landbrugsejendom. Det skal dog siges, at disse reguleringer er gennemført i et snævert samarbejde med landbruget og har været et modstykke til, at man eksempelvis bruger afgifter til at opnå det samme formål.

Rapporten konkluderer imidlertid også, at landmændene generelt er usikre over for arealreguleringerne og deres betydning for udviklingsmulighederne, og at dette bl.a. skyldes manglende dialog og manglende information om reguleringernes konsekvenser, og rapporten fremkom med ideer til, hvordan man kunne afhjælpe problemet.

Jeg er helt enig i – og jeg noterede mig også, at det var et bærende synspunkt under debatten – at der er behov for en bedre dialog med og information til landmændene om arealreguleringer, og jeg har derfor på et møde for nylig drøftet hele dette spørgsmål med formændene for De Danske Landboforeninger, Dansk Familielandbrug og Amtsrådforeningen. Vi var alle enige om, at den fremtidige information til den enkelte landmand kun kan tilvejebringes i et tæt samarbejde mellem dem og Miljø- og Energiministeriet. Vi har aftalt, at der nedsættes et udvalg, der skal udarbejde forslag til en informationsindsats rettet mod den enkelte landmand om gældende reguleringer. Udvalget, som også skal beskrive eventuelle barrierer for en optimal informationsindsats, skal være færdig med sit arbejde inden udgangen af i år.

Den anden vigtige analyse, der er udarbejdet, er den effektvurdering af naturbeskyttelsesloven, som den daværende miljøminister i 1991 ved fremsættelsen af lovforslaget lovede skulle foretages efter en kortere årrække. Den daværende konservative miljøminister sagde i 1991, da han fremsatte lovforslaget: Lad os nu se, hvordan naturbeskyttelsesloven virker. Vi har fremsendt denne effektvurdering til udvalget, men jeg skal alligevel af hensyn til Folketinget resumere, hvad effektvurderingen viser.